

การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาญี่ปุ่นโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16

Development of The Writing Skills of Mathayom-five Students Using Basic Japanese Writing Exercises in Secondary Educational Service Area Office 16 School

พรรณลพ ครูเส้น^{1*} และประภาศ ปานเจียง²
Panlop Krusen^{1*} and Prapas Panjiang²

¹ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, หลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

¹ Master's Degree of Education Program, Curriculum and Instruction, Faculty of Education and liberal Arts, Hatyai University.

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

² Assistant Professor Ph.D, Faculty of Education and liberal Arts, Hatyai University.

* Corresponding author, E-mail: Panlop.kru041@hu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นก่อนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ต่อแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนวรนาธิเฉลิม สำนักงานพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 16 กลุ่มที่ 1 จำนวน 18 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้โรงเรียนเป็นหน่วยสุ่มเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ 1) แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 6 ชุด 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 30 ข้อ 30 คะแนน เป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ใช้เวลา 30 นาที 3) แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัยโดยใช้สถิติทดสอบวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Singed – Ranks Test)

ผลการวิจัย พบว่า

1. ความสามารถทางการเขียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นสูงกว่าก่อนเรียน

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า หัวข้อที่นักเรียนมีความพอใจมากที่สุด คือ แบบฝึกทักษะในแต่ละชุดมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ($\bar{X} = 4.72$) รองลงมาคือ มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหา ($\bar{X} = 4.67$) และเนื้อหาในแต่ละชุดมีความแปลกใหม่น่าสนใจ ($\bar{X} = 4.67$)

Abstract

This research project was carried out with the aim of fulfilling two objectives. The first objective was to compare students' basic Japanese writing proficiency pre and post taking lessons with the use of Matthayom-five basic Japanese writing exercises. The second objective was to assess the Matthayom-five students' satisfaction of the basic Japanese writing exercises. The sample group selected using the Simple Random Sampling method comprises of 18 Matthayom-five students completing their second semester of the academic year 2019 at Woranari Chaloeem School administered by the Secondary Educational Service Area Office 16.

The research instruments employed in gathering data include 1) six sets of Matthayom-five basic Japanese writing exercises which consist of three units 2) Matthayom-five basic Japanese writing proficiency test containing 30, four multiple-choice items assigned to be completed within 30 minutes 3) a questionnaire concerning learners' satisfaction towards the basic Japanese writing exercises. The questionnaire is composed of ten scaling questions in which respondents were asked to rate their satisfaction level from one to five. The researcher adopted a One-Group Pretest – Posttest Design in which a dependent variable was manipulated using several statistical methods including percentage, average, and standard deviation. The analysis was then performed based on The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test.

The research ultimately brought to light the following results:

1. The Matthayom-five students exerted better Japanese writing proficiency after taking the lessons featuring the use of the basic Japanese writing exercises for beginners.

2. The overall satisfaction level of the students towards the basic Japanese writing exercises was high. When considering the learners' satisfaction of each lesson topic, it was revealed that the students were most satisfied with the appropriate level of difficulty as evidenced by the average score of 4.72, along with the pertinent content as indicated by the average score of 4.67, and finally, with the interesting, up-to-date content as demonstrated by the average score of 4.67.

บทนำ

ในศตวรรษที่ 21 ความเจริญก้าวหน้าของนวัตกรรม ในด้านต่าง ๆ ได้เปลี่ยนแปลง วิถีชีวิตของ ผู้คนในโลกนี้ไปเป็นอย่างมาก รวมทั้งการสื่อสารของผู้คนจากทั่วทุกมุมโลกก็ถูกเปลี่ยนแปลงไปจาก นวัตกรรมที่เรียกว่าเทคโนโลยีการสื่อสาร ทำให้ผู้คนจากทั่วทุกมุมโลก สามารถสื่อสารกันได้ง่ายดายขึ้น ซึ่งใช้ภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ภาษาจึงมีอิทธิพลเป็นอย่างมาก และเข้า ใกล้เคียงวิถีชีวิตของเรามากขึ้นทุกวัน นอกเหนือจากภาษาแรกที่ใช้สื่อสารกันในครอบครัวแล้ว ภาษาที่สองก็ เป็นภาษาสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ คือ ภาษาอังกฤษ และนอกเหนือจากภาษาอังกฤษซึ่ง เป็นภาษาที่สองแล้ว ภาษาอื่น ๆ ที่เป็นภาษาต่างประเทศ ก็เป็นที่นิยมใช้เพื่อการสื่อสารกัน เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี ภาษาฝรั่งเศส ภาษามลายู ภาษาเยอรมัน เป็นต้น อิทธิพลที่ทำให้ผู้เรียน หรือผู้ที่ สนใจใช้ภาษานั้น ๆ มีอิทธิพลมาจาก แรงจูงใจ อาทิเช่น แฟชั่น การท่องเที่ยว ละคร รายการโทรทัศน์ ศิลปิน หรือนักร้อง วัฒนธรรม และแรงจูงใจที่มีความปรารถนาในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างชาติ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นส่วน ที่ทำให้ผู้เรียนเริ่มสนใจที่จะศึกษาภาษาต่างประเทศที่สอง นอกเหนือจาก ภาษาอังกฤษ ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ ปริลักษณ์ กลิ่นช้าง และสุภาภรณ์ สุวรรณโอภาส (2559) พบว่า จากการสอบถามผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผู้เรียนมากกว่าร้อยละ 80 เห็นว่าแรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญในความสำเร็จและการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งหนึ่งใน แรงจูงใจดังกล่าว คือแรงจูงใจที่มีเงื่อนไขทางสังคมและวัฒนธรรม (Kulturell - gesellschaftlich bedingte Motive)

ภาษาญี่ปุ่นเป็นหนึ่งในภาษา ที่ได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะอิทธิพลที่ได้กล่าว มาข้างต้น และนอกจากนั้นประเทศญี่ปุ่นเริ่มเข้ามามีบทบาทสำคัญทางด้านเศรษฐกิจกับประเทศไทยมาก ขึ้น โดยที่ประเทศญี่ปุ่นได้เข้ามาลงทุนทางด้านอุตสาหกรรมในประเทศไทย เพื่อเป็นฐานผลิตสินค้าและ บริการมากมาย ทั้งนี้ยังมีแนวโน้มว่าการจัดตั้ง โรงงานอุตสาหกรรม และบริษัทต่าง ๆ มากมายของ ประเทศญี่ปุ่นจะมีเริ่มขยายตัวเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจากผลสำรวจขององค์การส่งเสริมการค้าต่างประเทศของญี่ปุ่น (เจโทรกรุงเทพฯ) เปิดเผยว่า แนวโน้มการลงทุนของบริษัทญี่ปุ่นในประเทศไทยปี 2560 พบบริษัทญี่ปุ่นที่ ลงทุนในประเทศไทยมีจำนวน 6,134 บริษัทแต่ได้รับการตรวจสอบยืนยันสถานะทำธุรกิจในไทย 5,444 บริษัทเพิ่มขึ้น 877 บริษัทจากที่ทำการสำรวจครั้งก่อนปี 2557 (มติชนออนไลน์, 2560) และ(นายกเทศมนตรีสารสิน ประธานกรรมการหอการค้าไทยและสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย)เปิดเผยว่าประเทศญี่ปุ่นมีความสำคัญ ต่อการลงทุนในประเทศไทยเป็นอย่างมากทั้งนี้ในปี 2561 (ม.ค.-ธ.ค.) มีปริมาณเงินลงทุนในการยื่นขอ ส่งเสริมสูงสุดจำนวน 334 โครงการคิดเป็น 32% ของโครงการลงทุนจากต่างชาติทั้งหมดโดยเงินลงทุน ส่วนใหญ่มาจากโครงการขนาดใหญ่ อาทิกิจการผลิตรถยนต์ไฟฟ้าแบบผสมกิจการผลิตเคมีภัณฑ์หรือพอลิ เมอร์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมกิจการผลิตเครื่องปรับอากาศที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงกิจการผลิตผลิตภัณฑ์ โลหะกิจการผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ เป็นต้นนอกจากนั้นยังถือเป็นผู้ลงทุนอันดับ 1 ในพื้นที่ EEC ด้วยมูลค่า การลงทุน 109,600 ล้านบาทคิดเป็นสัดส่วน 46% ของการลงทุนในพื้นที่ EEC ทั้งหมด (ฐานเศรษฐกิจ, 2562) จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าประเทศญี่ปุ่นได้เข้ามามีบทบาททางด้านเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้น จนได้รับคำกล่าวว่าเป็นประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศมหาอำนาจทางด้านอุตสาหกรรมประเทศหนึ่ง

เมื่อประเทศญี่ปุ่นเข้ามามีส่วนในการพัฒนาประเทศไทยมากขึ้น คนไทยบางส่วนก็มีโอกาสได้รับ โอกาสเข้าทำงานกับคนญี่ปุ่น ซึ่งผู้ที่ต้องการจะเข้าทำงานกับบริษัทญี่ปุ่น จำเป็นต้องมีความรู้ และเข้าใจ ภาษาญี่ปุ่น เพราะบริษัทญี่ปุ่นต่าง ๆ ล้วนต้องการบุคลากรที่มีความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นโดยพิจารณา

จากระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น (Japanese Language Proficiency Test ตัวย่อ JLPT) ทำให้ในปัจจุบันมีผู้ที่สนใจเรียนภาษาญี่ปุ่นอยู่เป็นจำนวนมาก และเพิ่มมากขึ้นทุกปี ซึ่งสังเกตได้จากจำนวนผู้เข้าสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น นอกจากจำนวนผู้เข้าสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นแล้ว สถาบันที่มีการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยก็มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน ดูได้จากผลการสำรวจครั้งล่าสุดของ Japan Foundation. (2016) พบว่าในประเทศไทยมีจำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น 173,817 คน จำนวนสถาบันการสอนภาษาญี่ปุ่น 606 แห่ง และจำนวนผู้สอน 1,911 คน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับผลสำรวจในปี 2012 พบว่าในประเทศไทยมีจำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น 129,616 คน จำนวนสถาบันการสอนภาษาญี่ปุ่น 465 แห่ง และจำนวนผู้สอน 1,387 คนซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าภายในระยะเวลา 3 ปี จำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

ด้วยเหตุนี้ทำให้ประเทศไทยตระหนักถึงความสำคัญของการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สอง โดยเฉพาะภาษาญี่ปุ่น ดังเห็นได้จาก สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดจุดมุ่งหมาย และตัวชี้วัดในการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยมุ่งหมายเพื่อ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน และแสดงออกสามารถใช้ภาษาในการแสวงหาความรู้ศึกษาต่อประกอบอาชีพมีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเพื่อเข้าถึงปรัชญาวิถีคิดและวิถีชีวิตของคนญี่ปุ่นสามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยด้วยภาษาญี่ปุ่นอย่างสร้างสรรค์และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่น (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551)

ทั้งนั้นในการเรียนภาษาญี่ปุ่นถ้าผู้เรียนไม่มีความเข้าใจ หรือไม่มีการฝึกทักษะพื้นฐานทางการเขียน โครงสร้างไวยากรณ์ที่เพียงพอ ก็จะส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถเชื่อมโยงไวยากรณ์แต่ละตัวเข้าด้วยกันได้ในขั้นที่มีความซับซ้อนขึ้น ตลอดจนทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกว่ายาก ท้อถอยและเลิกสนใจภาษาญี่ปุ่นไปในที่สุด ผนวกกับรูปแบบข้อสอบที่ปรากฏอยู่ในข้อสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น 「日本語能力試験」 (Japanese - Language Proficiency Test ตัวย่อ JLPT) ในลักษณะของการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นก็ปรากฏอยู่ในข้อสอบ JLPT ในส่วนของการทดสอบชุด 言語知識 (Language Knowledge) มากกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นจึงจำเป็นต้องใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นควบคู่ไปกับเนื้อหาของตำราเรียนที่เรียนในโรงเรียน (ภาษาญี่ปุ่นอะกิโกะโตะโทะโมะอะดะจิ ฉบับปรับปรุง, 2560)

แต่เนื่องด้วยผลการทดสอบ JLPT ระดับ N5 รอบที่สอง (เดือนธันวาคม) พุทธศักราช 2561 ของนักเรียนโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16 กลุ่ม 1 ซึ่งประกอบด้วยโรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏ วิทยาลัยนวมินทราชูทิศทักษิณ โดยมีนักเรียนเข้าสอบทั้งหมด 18 คน ปรากฏว่า นักเรียนที่ผ่านการสอบ JLPT N5 มีเพียง 11 คน คิดเป็นร้อยละ 61 และได้คะแนนสอบชุด 言語知識 (Language Knowledge) ต่ำกว่าครึ่งของคะแนนรวมถึงร้อยละ 67 ของจำนวนนักเรียนที่เข้าสอบ ซึ่งผลจากการที่นักเรียนได้คะแนนในส่วนของการทดสอบชุด 言語知識 (Language Knowledge) ต่ำกว่าเกณฑ์ ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการมีแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นในลักษณะที่มีเนื้อหา หรือโครงสร้างไวยากรณ์สอดคล้องกับบทเรียนที่นักเรียนกำลังเรียนอยู่ในขั้นพื้นฐาน

จากง่ายไปหายากไม่เพียงพอ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อัญญาพร ศรีม่วง (2553) พบว่า ผลการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านวังม่วย จังหวัดร้อยเอ็ด ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนอย่างเป็นขั้นตอน จากง่ายไปหายาก หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

การใช้แบบฝึกเสริมทักษะ จะเป็นเครื่องมือหนึ่งในการฝึกทักษะในการเขียนภาษาญี่ปุ่นที่จะทำให้ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเกิดทักษะในการเขียนที่ถูกต้อง เนื่องจากการฝึกทำซ้ำๆ บ่อย ๆ จึงจะทำให้ผู้เรียนจดจำได้ และฟังคนอื่นเข้าใจ (กรมวิชาการ, 2535 อ้างถึงใน ทศพร ตาดสุวรรณ, 2550) กล่าวว่า แบบฝึกเสริมทักษะจะทำให้เด็กเกิดความแม่นยำ คล่องแคล่ว ในแต่ละทักษะสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินทักษะทางภาษากับนักเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ ศศิณา อุ้มเมือง (2559) พบว่า ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีการพัฒนาขึ้น จากคะแนนสอบการเขียน หลังแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ เทพสิริรัตน์ เทพวัง, สกล เกิดผล, และวีรพงษ์ อินทรทอง (2559) สรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษ เรื่อง “อาเซียน” โดยใช้หลักทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านชายเคียง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ในการแก้ปัญหาความสามารถในการเขียนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น ในลักษณะของการเชื่อมโยงประโยค ที่มีความซับซ้อนขึ้น ผู้วิจัยจึงได้สร้างนวัตกรรมเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ก่อนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ต่อแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ดำเนินการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาญี่ปุ่นโดยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 16 กลุ่มที่ 1 มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นเป็นแผนการเรียน ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16 กลุ่มที่ 1 จำนวน 3 โรงเรียน ได้แก่ 1) โรงเรียนมหาวชิราวุธ จำนวน 24 คน 2) โรงเรียนวรรณรีเฉลิม จำนวน 18 คน 3) โรงเรียนนวมินทราชูทิศทักษิณจำนวน 20 คน รวมนักเรียนทั้งสิ้น 62 คน โดยแต่ละห้องเรียนของแต่ละโรงเรียนเป็นห้องเรียนแบบคละมีนักเรียนเก่ง นักเรียนปานกลาง นักเรียนอ่อนอยู่คละกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16 กลุ่มที่ 1 จำนวน 18 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้โรงเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 6 ชุด 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 30 ข้อ 30 คะแนน เป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ใช้เวลา 30 นาที 3) แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

3. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของกลุ่มทดลองโดยใช้สถิติทดสอบวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test) (สมนึก ภัททิยธนี, 2562)

ผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น สูงกว่าก่อนเรียน โดยที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนอยู่ที่ 12.61 และหลังเรียน คือ 21.72

การทดสอบ	n	$\bar{x}$	S.D	z	Asymp. Sig. (2-tailed)
ก่อนเรียน	18	12.61	3.90	-3.738	.00
หลังเรียน	18	21.72	4.99		

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก หัวข้อที่นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด คือ แบบฝึกทักษะในแต่ละชุดมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และรองลงมาคือด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหา และเนื้อหาในแต่ละชุดมีความแปลกใหม่น่าสนใจ

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาญี่ปุ่น และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของทักษะทางการเขียนภาษาญี่ปุ่น ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่น ซึ่งจากผลการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาญี่ปุ่น โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16” ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจซึ่งนำมาอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

1. ผลการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น สูงกว่าก่อนเรียน เป็นไปตามสมมุติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ โดยอาจมาจากเหตุผลหลายประการดังนี้

ประการที่ 1 ความสามารถทางการเขียนภาษาญี่ปุ่น หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น สูงกว่าก่อนเรียน สืบเนื่องมาจากการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนที่มีเนื้อหาหรือโครงสร้างไวยากรณ์สอดคล้องกับบทเรียนที่นักเรียนกำลังเรียนอยู่ ซึ่งเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน ซึ่งมีการออกแบบลักษณะของแบบฝึกเสริมทักษะจากการปูพื้นฐานการเขียนคำศัพท์ ในแบบฝึกชุดที่ 1 ไปสู่การนำศัพท์ไปร้อยเรื่องเป็นรูปประโยค ในแบบฝึกชุดที่ 2 จนไปสู่การลงลึกในส่วนของโครงสร้างประโยคที่อยู่ในรูปแบบของการเลือกตัวเลือก และการร้อยเรียงประโยคใหม่จากการเขียนในแบบฝึกชุดที่ 3 4 และ 5 ตามลำดับ เมื่อนักเรียนเกิดการพัฒนาทักษะการเขียนในระดับที่ดีแล้ว นักเรียนจะได้ฝึกเขียนประโยคจากสถานการณ์จำลองที่สอดคล้องกับเนื้อหาในแต่ละสาระการเรียนรู้ ในแบบฝึกชุดที่ 6 ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบแบบฝึกเสริมทักษะการเขียน โดยมีรูปแบบของการสร้างแบบฝึก เป็นไปตามหลักจิตวิทยาที่ว่า การจูงใจผู้เรียนนั้นครูสามารถทำได้โดยการจัดแบบฝึกจากง่ายไปหายาก เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน เป็นการกระตุ้นให้ติดตามต่อไป และทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึก นอกนั้นการใช้แบบฝึกสั้น ๆ จะช่วยไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย การนำสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิต และการเรียนรู้มาให้ให้นักเรียนได้ทดลองทำ ภาษาที่ใช้พูดและเขียนในชีวิตประจำวัน จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนและทำแบบฝึกในสิ่งที่ใกล้ตัว นอกจากจะทำได้แม่นยำแล้วนักเรียนยังสามารถนำหลักและความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์อีกด้วย (สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรชัย, 2523, อ้างถึงใน วชิราภรณ์ ชานี, 2555)

ประการที่ 2 นักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่น ซึ่งช่วยให้นักเรียนได้ฝึกเขียนอย่างเป็นขั้นตอนจากง่ายไปหายาก โดยปฏิบัติตามคำแนะนำจากครู และลงมือปฏิบัติตามกิจกรรมที่กำหนดไว้ ในแบบฝึกเสริมทักษะแต่ละตอน ทั้งนี้การที่นักเรียนได้ฝึกอย่างต่อเนื่อง จะทำให้นักเรียนเกิดทักษะในการเขียน จึงทำให้นักเรียนเข้าใจโครงสร้าง และหลักไวยากรณ์ของการเขียนที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการเรียนรู้ของ ธอร์นไดค์ (Thorndike) ได้เสนอกฎเกณฑ์การเรียนรู้ที่สำคัญไว้ 3 ข้อ ประกอบด้วย

1) กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) หมายถึง สภาพความพร้อมหรือความมีวุฒิภาวะของผู้เรียนทางร่างกาย อวัยวะต่าง ๆ ในการเรียนรู้ จิตใจ และพื้นฐานประสบการณ์เดิม ถ้าผู้เรียนพร้อมตามองค์ประกอบต่าง ๆ จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น

2) กฎแห่งการฝึก (Law of Practice or Law of Exercise) หมายถึง การที่ผู้เรียนได้ฝึกหัดหรือกระทำซ้ำบ่อย ๆ จะทำให้เกิดความสมบูรณ์ถูกต้อง

3) กฎแห่งผล (Law of Effect) หมายถึง การที่ผู้เรียนได้ทราบผลการทำงานของตนเอง ด้วยการเฉลยคำตอบให้ จะช่วยให้ผู้เรียนทราบข้อบกพร่องเพื่อปรับปรุงแก้ไข และเป็นการสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียน (สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรชัย, 2536)

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีผลการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น สูงกว่าก่อนเรียนสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ศศิณา อุ่นเมือง (2559) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสระ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีการพัฒนาการดีขึ้น

โดยเฉลี่ยร้อยละ 20 และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก หัวข้อที่นักเรียนมีความ พึงพอใจมากที่สุด คือ แบบฝึกทักษะในแต่ละชุดมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และรองลงมาคือด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหา และเนื้อหาใน แต่ละชุดมีความแปลกใหม่ น่าสนใจ ทั้งนี้เนื่องจากกระบวนการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ ได้เกิดจาก การศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง และได้ผ่านกระบวนการพัฒนาอย่างเป็นระบบโดยมีผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านภาษาญี่ปุ่นเป็นผู้ตรวจสอบด้านเนื้อหา ภาษา และกระบวนการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนการจัดกิจกรรม และนักเรียนได้รับการเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกทำบ่อยๆ ตามทฤษฎีการเรียนรู้ ของธอร์นไดค์ (Thorndike) เกี่ยวกับกฎของการฝึกหัด นั่นคือ สิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ย่อมทำให้ผู้ฝึกคล่องแคล่วสามารถทำได้ดี ในทางตรงกันข้ามสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้รับการฝึกหัดทอดทิ้งไปนาน ย่อมทำได้ไม่ดีเหมือนเดิม ต่อเมื่อมีการฝึกฝนหรือกระทำซ้ำ ๆ ก็จะช่วยให้เกิดทักษะเพิ่มขึ้น และใน ขณะเดียวกัน นักเรียนได้รับการเสริมแรงตามทฤษฎีการวางเงื่อนไขของสกินเนอร์ (Skinner) ที่กล่าวว่า การเสริมแรงจะมีประสิทธิภาพสูง เมื่อระยะเวลาระหว่างการแสดงพฤติกรรมออกมากับการได้รับการ เสริมแรงใกล้เคียงกันมากที่สุด โดยการได้รับคำชมเชยจากครู และเพื่อนนักเรียน และการที่รู้ว่าคำตอบ ของตนเองถูกต้องก็เป็นการเสริมแรงอีกอย่างหนึ่ง ประกอบกับนักเรียนได้รับแรงจูงใจจากครู ตามหลัก จิตวิทยาที่ว่า การจูงใจผู้เรียนนั้นครูสามารถทำได้โดยการจัดแบบฝึกจากง่ายไปหายาก เพื่อดึงดูดความ สนใจของผู้เรียน เป็นการกระตุ้นให้ติดตามต่อไป และทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึก นอกนั้นการใช้แบบฝึกสั้น ๆ จะช่วยไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย การนำสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิต และ การเรียนรู้มาให้ให้นักเรียนได้ทดลองทำ ภาษาที่ใช้พูดและเขียนในชีวิตประจำวัน จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนและ ทำแบบฝึกในสิ่งที่ใกล้ตัว นอกจากจะทำได้แม่นยำแล้วนักเรียนยังสามารถนำหลักและความรู้ที่ได้รับไปใช้ ประโยชน์อีกด้วย (สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย์, 2523 อ้างถึงใน วชิราภรณ์ ชำนิ, 2555) สอดคล้องกับผลงานวิจัยของอัชฎาพร ศรีม่วง (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการเขียนโดยใช้แบบฝึก ทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านวังม่วย จังหวัดร้อยเอ็ด ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. ในการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาญี่ปุ่นนั้น ครูควรใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียน ภาษาญี่ปุ่นกับนักเรียนให้สอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน และการติดตามนักเรียนในการทำแบบฝึกเสริม ทักษะอย่างเคร่งครัด
2. ในการจัดกิจกรรม ครูควรให้ความสนใจกับนักเรียนที่ทำกิจกรรม หรือทำแบบฝึกล่าช้า เพราะ อาจเกิดจากการที่ไม่เข้าใจเนื้อหาในแต่ละส่วน ครูควรให้กำลังใจ และให้ข้อเสนอแนะในการกลับไป ทบทวน และแก้ไขในส่วนที่ตนเองยังมีข้อบกพร่องอยู่

3. นักเรียนแต่ละคนมีความพร้อม และพฤติกรรมการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ดังนั้น ครูควรหมั่นสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน เมื่อพบปัญหาเกิดขึ้นควรแก้ไขในทันที เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจเนื้อหา และเกิดการเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน

4. ในการทำแบบฝึกเสริมทักษะ ครูควรให้นักเรียนกลับไปทำแบบฝึกซ้ำ ๆ ในข้อที่นักเรียนยังผิดอยู่ โดยให้ครูตรวจสอบความก้าวหน้า และพัฒนาการว่านักเรียนสามารถเข้าใจ และเกิดทักษะการเรียนรู้จากความผิดพลาดของตัวเองได้แล้ว

เอกสารอ้างอิง

- คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- เจแปน ฟาวน์เดชั่น. (2560). *ภาษาญี่ปุ่นอะกิโกะโตะโทะโมะดะจิ4 ฉบับปรับปรุง*. กรุงเทพฯ: ภาษาและวัฒนธรรมสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- ฐานเศรษฐกิจ. (2562). “บริษัทญี่ปุ่นมั่นใจศก.ไทยแกร่ง30% เตรียมควักเงินลงทุนเพิ่ม”. สืบค้นเมื่อ 10 พฤษภาคม 2562 จาก: <http://www.thansettakij.com/content/391385>.
- เทพสิริรัตน์ เทพวัง, สกล เกิดผล, วีรพงษ์ อินทร์ทอง. (2559, มกราคม-มิถุนายน). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษ เรื่อง “อาเซียน” โดยใช้หลักทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านชายเคียง อำเภอบึงสามัคคี จังหวัดกำแพงเพชร. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*, 10(1), 194-208.
- ทศพร ตาดสุวรรณ. (2550). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, อุบลราชธานี*.
- ปรีลักษณ์ กลิ่นช้าง และสุภาภรณ์ สุวรรณโอภาส. (2559). แรงจูงใจและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาเยอรมันของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในภาคใต้ของไทย. *วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี*, 12(2), ก.ค.-ธ.ค. 2559
- มติชนออนไลน์. (2560). “เจโทร”เผยบ.ร่วมทุนญี่ปุ่นในไทยหันทำธุรกิจบริการมากขึ้น-คาดยังรักษาแชมป์ลงทุนมากสุดในไทยต่อเนื่อง. สืบค้นเมื่อ 10 พฤษภาคม 2562 จาก: https://www.matichon.co.th/news-monitor/news_700015.
- ศศิณา อุ่นเมือง. (2559). *การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสระ. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา, พะเยา*.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2562). *การวัดผลการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัชฎาพร ศรีม่วง. (2553). *การพัฒนาทักษะการเขียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านวังม่วง จังหวัดร้อยเอ็ด. การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, สุโขทัย*.

มหาวิทยาลัยหาดใหญ่
HATYAI UNIVERSITY

Japan Foundation. (2016).2015年度「海外日本語教育機関調査」結果（速報）.

Retrieved July 21, 2019 from: <https://www.jpff.go.jp/j/about/press/2016/057.html>

NJLPT CENTER . (2558). *JLPT* : จำนวนผู้เข้าสอบและผู้ที่ยื่นสอบผ่าน.ค้นเมื่อ 21 พฤษภาคม 2562.

จาก:<https://njlptcenter.wordpress.com/2015/01/04/jlpt-ผู้เข้าสอบและสอบผ่าน>.